

Molière – Lakomec

Monolog Harpagona

Zloděj, zloděj, vrah! Pomoc!! Vrah! Policie, Pane Bože, to je konec, zavraždili mě, podřízli mi krk, ukradli mi všechny peníze!! Kdo to udělal, kam šel, kam zmizel, jak ho hledat, není támhle, není tadyhle? Kdo je to? Stůj !! Ty darebáku, vrať mi ty peníze.

Ach, to jsem jen já.

Já se zblázním, já nevím, kde jsem, kdo jsem, nevím co dělám. Ach, vy moje milované peníze, můj poklade, kamaráde můj, oni mi tě vzali. Pro mě všechno skončilo, co bych ještě na světě dělal? To je má smrt, můj konec, už mě hodili do jámy.

Nenajde se nikdo, kdo by mě vzkřísil, kdo by mi moje milované peníze vrátil. Kdo by řekl, kdo mi je vzal? Co? Říkáte něco? Nikdo neřekne nic. Ten zloděj si vyčíhal v tu pravou chvíli a ukrad mi je. Ale honem já zavolám policajty a dám prohledat dům a všechny skřípnout – sluhy, služky, dceru, syna a třeba i mě!!

Co je to tady za lidi? Vpravo, vlevo, ať se dívám, kam se dívám, podezřelí jsou všichni. O čem si to tam vzadu povídají? O tom zloději? Co to tam vzadu šramotí? Není tam ten zloděj?!!!

Prosím vás, prosím vás na kolenu, jestli o něm něco víte, řekněte mi to.

Všichni se na mě dívaj, smějou se. Prsty v tom maj všichni, určitě všichni. Ale rychle, to chce policajty, četníky, soudce a skřípec a šibenici a kata!!! Všechny, všechny vás dám oběsit a jestli ty peníze nedostanu – oběsím se SÁM!!